

Поліанна (стислий переказ)

Елеонор Портер

Події відбуваються у містечку Белдінгсвіл, штат Вермонт.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

МІС ПОЛІ

Червневого ранку міс Полі Гаррінгтон наказала кухарці, дівчині на ім'я Ненсі, підготувати кімнатку на горищі. Ненсі працювала у міс Полі, бо втратила батька, а мати лишилася з трьома маленькими дітьми на руках (не рахуючи Ненсі).

Кімната готувалася для небоги міс Полі, 11-річної дівчинки Поліанни Вітьєр. Недавно міс Полі прийшов лист з далекого містечка на Заході, у якому повідомлялося, що батько Джон Вітьєр, батько Поліанни, помер. Він був бідним пастором. Тепер дівчинка мала виховуватися у тітки на Сході.

Поліанна була дочкою старшої сестри міс Полі. Маму дівчинки звали Дженні. Вона вийшла за пастора, і сім'я відреклася її. Дженні все одно писала додому, і міс Полі знала, що останню дитину (решта дітей її помирали) Дженні назвала Поліанна — на честь двох своїх сестер Полі та Анни. За кілька років Дженні померла і батько сам виховував Поліанну.

Зараз Міс Полі було 40 років. Вона була самотня, бо батьки і сестри уже помирали. Жінка сама давала лад садибі й чималим грошам, що отримала у спадок.

СТАРИЙ ТОМ І НЕНСІ

Ненсі, ще не познайомившись з Поліанною, співчувала їй. До приїзду дівчинки куховарка встигла поговорила зі старим Томом, який виконував у садибі роль садівника. Том знав маму Поліанни ще маленькою, згадував її, як янгола. Тепер йому було цікаво, як міс Полі уживатиметься з Поліанною. Старий Том розповів Ненсі ще дещо цікаве: колись строга міс Полі мала хлопця, але вони розійшлися. Він ще й досі живе у їхньому містечку.

ПРИЇЗД ПОЛІАННИ

Коли прийшла телеграма, що Поліанна приїде в Белдінгсвіл, міс Полі обдивилася дуже скромну кімнатку на горищі і відправила зустрічати дівчинку куховарку Ненсі і Томового сина. Юнака звали Тімоті, і він теж допомагав у садибі.

Ненсі з Тімоті зустріли Поліанну на станції. Дівчинка була худорлявою, у сукенці в червону клітинку, брилику і з двома грубенькими світло-жовтими косами. Поліанна мала миле веснянкувате личко. Дівчинка подумала, що Ненсі – це тітка. Поліанна радо їхала до нового дому, весь час говорила, і її супутники зрозуміли, що жила вона дуже бідно, здебільшого на пожертви. Та Поліанна казала, що радіє всьому. Навіть коли Ненсі призналася, що вона не її тітка, а проста служниця, Поліанна не засмутилася.

Вона раділа, що зустріч з тіткою попереду.

КІМНАТЧИНА НА ГОРИЩІ

Міс Полі Гаррінгтон холодно зустріла дівчинку, але Поліанна сіла їй на коліна і почала дякувати за все. Тітка попередила, щоб дівчинка не згадувала у будинку про свого батька. Коли Поліанна побачила кімнатку, на очі їй навернулися сльози. Внизу вона бачила розкіш, а її поселили на горищі. Дівчинка була вражена, коли побачила голі стіни, голу підлогу і голі вікна своєї кімнати. Залишившись на самоті, вона заплакала. Такою її за кілька хвилин застала Ненсі. Дівчина допомогла Поліанні розпакувати речі, дівчинка заспокоїлася і раділа, що за вікном прекрасний краєвид.

Коли Ненсі вийшла, дівчинка відчинила вікно, впустивши мух, і зізла деревом, яке росло під вікном, на землю. Опинившись у садку, Поліанна почала свою мандрівку. Коли Ненсі задзвонила у дзвіночок, сповіщаючи про вечерю, дівчинки вдома вже не було. Тітка наказала не кликати дівчинку, а нагодувати її на кухні молоком і хлібом, коли спуститься. Після вечері Ненсі пішла на горище і виявила, що дівчинки нема.

ГРА

Ненсі знайшла Поліанну недалеко від будинку. Служниця попередила, що замість вечері її чекає молоко і хліб. Дівчинка все одно раділа, бо дуже любила хліб, молоко і вечеряти на кухні. "Вам аби тільки порадіти", — сказала Ненсі. Поліанна розповіла, що це така гра, яка називається просто радіти. Гратися у цю гру навчив її тато. Все почалося з того, що якимось разом із місіонерськими пожертвами надіслали милиці, хоч вона дуже хотіла ляльку. Тато сказав їй, що треба радіти з того, що ці милиці їм не потрібні.

Тітка гадала, що дівчинка покається за те, що не спустилася на вечерю. Та Поліанна сказала, що дуже любить хліб із молоком, а Ненсі їй дуже подобається. Перед сном Поліанна ніжно обняла тітку і сказала, що їй тут дуже гарно. Тітка дивувалася: "Вона рада, що я її покарала, і просить "щоб я не робила собі з цього клопоту". А чверть години по тому в кімнатчині на горищі самотня дівчинка ридала, притуливши до себе подушку.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ДО ПИТАННЯ ПРО ОБОВ'ЯЗОК

Зранку Поліанна познайомилася з Томом, і він сказав, що знав її маму ще з тих пір, коли вона була менша від неї. Під час сніданку тітка помітила мух, яких впустила Поліанна через своє вікно. Міс Полі не могла зрозуміти, навіщо дівчинка підняла вікна, хоча на них іще немає захисних сіток від комах. Тітка дала Поліанні тоненьку брошуру про мух і їхню шкоду, і, на диво, навіть цьому дівчинка зраділа.

Коли тітка сказала, що восени дівчинка піде у школу, а тепер щодня читатиме їй уголос по пів години, а ще вчитиметься основам музики і шиттю, Поліанна запитала: "Коли ж я житиму?" Для неї це означало робити те, що хочеш: гратися надворі, читати книжки (звичайно ж, про себе), видиратися на гори, розмовляти з містером Томом у

садку, з Ненсі, роздивлятися людей, і будинки, і ще тисячі інших дивовижних речей. Тітка пообіцяла, що час для ігор буде, і тоді Поліанна почала дякувати і говорити, як любить тітку, хоч тепер думала лиш про обов'язки.

ПОЛІАННА І ПОКАРАННЯ

Міс Полі вирушили з небогою в місто і купили для дівчинки новий одяг, бо попередній був нікудишній. Після покупок на Поліанну чекала вечерея, приємна розмова в садку зі старим Томом та з Ненсі, поки тітонька Полі пішла до сусідки. Старий Том розповів Поліанні багато цікавого про її маму, а Ненсі розказала про свою сім'ю.

Вночі дівчинка ніяк не могла заснути, бо в кімнаті було жарко. Тому вона рушила дахом до тітчиного солярію. Поліанна прихопила ще мішки з зимовим одягом тітки, щоб мати матрац, подушку і ковдру. Міс Полі помітили когось на даху і перелякалася, що то злодії. Коли все з'ясувалося, тітка наказала дівчинці спати біля неї. Та в цьому випадку Поліанна раділа, адже мріяла спати поруч із кимсь рідним. Тітка дивувалася, що її покарання сприймалося як найвища нагорода.

ПОЛІАННА ЙДЕ В ГОСТІ

Поліанна шила, грала на піаніно, читала вголос, а також вчилася готувати на кухні. Але майже щодня з другої до шостої дівчинка займалася тим, що їй подобалося. Звичайно, крім того, що їй уже встигла заборонити міс Полі.

Поліанна майже кожного дня випрохувала якесь завдання, аби мати змогу кудись піти, і під час таких прохідок вона часто зустрічала одного чоловіка. Він був вбраний у довгий чорний сурдут та шовковий циліндр, — цього інші чоловіки не носили. Волосся його було трохи сиве. Ходив він завжди сам. Поліанна тричі хотіла познайомитися з ним, але чоловік йшов геть.

Якось дівчинка носила холодець хворій місіс Сноу, до якої ніхто не любивходити. Люди жаліли тільки дочку місіс Сноу, яка доглядала маму. А не любили місіс Сноу тому, що їй усе було не так. Їй було 40 років, і останні 15 вона тільки те й робила, що бажала, аби все було по-іншому. Та коли до неї прийшла Поліанна, все почало змінюватися.

ВСЕ ПРО ЧОЛОВІКА

Поліанні таки вдалося розговорити того чоловіка. Тепер він першим вітався з нею. Для Ненсі, яка одного разу пішла з Поліанною, привітання чоловіка стало великою несподіванкою. Ненсі розповіла, що цей чоловік ніколи ні з ким не розмовляє, хіба що у справах. Його звати Джон Пендлтон, він живе сам у величезному будинку, ходить їсти до готелю і то конче щось дуже дешево, хоч він найбагатша людина в місті. Люди говорили про нього дивні речі, а Ненсі була впевнена, що він має зв'язок з поганями.

СЮРПРИЗ ДЛЯ МІСІС СНОУ

Поліанна знову навідалася до місіс Сноу. Цього разу Поліанна запропонувала їй грати гру — радіти усьому, навіть якщо цілісінькими днями доводиться лежати в ліжку. Наприклад, радіти з того, що інші люди здорові і не змушені цілісінькі дні лежати в ліжку. Місіс Сноу розлютилася, та дівчинка почала розповідати про місіонерські

пожертви, про милиці і про ляльку, яку вона так і не отримала.

Минув липень. Для Поліанни це були по-справжньому щасливі дні. Вона часто радо розповідала тітці, яка вона щаслива. Якось Поліанна запросила тітку до своєї кімнати погратися в гостей. Поліанна радо розповідала, що кімната їй подобається, навіть якщо тут немає ні фіранок, ні килимів, ні картин. Раптом вона зрозуміла, що сказала щось не те. Тітка почервоніла. А наступного дня вона наказала Ненсі перенести речі дівчинки в іншу кімнату, поверхом нижче.

ЗНАЙОМСТВО З ДЖИММІ

У серпні Поліанна знайшла край дороги кошенья і принесла додому. Міс Полі ненавиділа котів, але дівчинка вмовила її залишити його. Наступного дня з'явився пес, ще брудніший і нещасніший, ніж кошенья. І знову міс Полі, на своє превелике здивування, дала згоду залишити і його.

А якось Поліанна несла холодець місіс Сноу, з якою дуже здружилися. На дорозі дівчинка побачила хлопчика, який стругав паличку тупим ножом зі зламаним лезом. Поліанна вмостилася на траві поруч із хлопчиком і дізналася, що його звати Джиммі. Він і він має 10 років. Виявилося, що хлопчик жив у сиротинці, але ніхто там не піклувався про нього, тож він пішов звідти. Дівчинка пообіцяла, що знайде йому дім. Поліанна вирішила, що тітка Полі точно його прийме.

Тітка була ошелешена, коли побачила хлопчика. Вона сказала дівчинці, що це її найдурніша витівка, і назвала хлопчика жебраком. Джиммі зрозумів, що нічого не вийде, і пішов. Поліанна наздогнала його і пообіцяла звернутися до Жіночої допомоги, як завжди робив її татко. Хлопчик не знав, що це таке, і Поліанна пояснила, що Жіноча допомога — це коли багато жінок збираються разом і шийють, готують вечерю, збирають гроші і балакають. Міс Полі спостерігала з вікна за хлопчиком, а в серці відчувала порожнечу — наче щось втратила.

ПЕРЕД ЖІНОЧОЮ ДОПОМОГОЮ

Того дня тітка Полі не пішла на засідання громади Жіночої допомоги, бо їй боліла голова. Поліанна лише раділа, що тітки не буде, коли вона перед жінками викладатиме суть справи Джиммі Біна.

Спочатку жінки подумали, що дівчинку прислала тітка. Але Поліанна сказала, що прийшла сама, і звикла покладатися на Жіночу допомогу. Вона розповіла про Джиммі, але збагнула, що жодна з присутніх не поривається взяти до себе хлопчика. Зрештою, дружина священника несміливо запропонувала, аби громада взяла в опіку хлопчика, але Жіноча рада ухвалила відправити гроші на виховання хлопчиків в Індії, щоб їх за це відзначили у звіті.

У ПЕНДЛТОНСЬКОМУ ЛІСІ

Не вирішивши проблему Джиммі, Поліанна попрямувала до Пендлтонського пагорба, щоб прогулятися лісом. Там вона зустріла собаку, якого раніше уже бачила з містером Джоном Пендлтоном. Поліанна сподівалася побачити чоловіка, але його не було. Тоді вона звернула увагу на собаку, який ніби кликав її. Поліанна побігла за ним і знайшла містера Джона, який лежав на землі. Він зламав ногу і просив покликати

лікаря Томаса Чилтона.

Поліанна відправилася в таємничий будинок Джона Пендлтона, щоб знайти номер лікаря. Дівчинка помітила, що скрізь у будинку була страшна пилюка. Вона викликала лікаря і повернулася до Джона.

ДО ПИТАННЯ ПРО ХОЛОДЕЦЬ

Того дня, коли потерпів містер Пендлтон, Поліанна трохи спізнилася на вечерю. Однак цього разу вона уникла догани, бо тітки не було вдома: раптово померла її кузина з Бостона, і довелось їхати.

Наступного дня, як і домовлялися, Поліанна зустрілася з Джиммі. Як і слід було сподіватися, Джиммі був розчарований, що Жіноча допомога віддала перевагу не йому, а невідомому індійському хлопчику. Поліанна вирішила, що треба написати її Жіночій допомозі на Далекому Заході...

Через тиждень після випадку в Пендлтонському лісі Поліанна якось спитала міс Полі, чи можна віднести холодець не місіс Сноу, а Пендлтону, який зламав ногу. Тітка була проти, але Поліанна пообіцяла, що не скаже йому, від кого холодець. Та й чоловік цей не знає, що вона небога міс Полі. Тітка дозволила, але наказала навіть не згадувати її імені у цього чоловіка.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ЛІКАР ЧИЛТОН

Поліанна вдруге навідалася до містера Джона Пендлтона. Він трохи сердився, а Поліанна мило говорила і смішила його. Вона вважала, що треба радіти з того, що зламана тільки одна нога. Поліанна розповіла, що знає про поган. Так Джон дізнався про Ненсі і про тітку Полі Гаррінгтон. Поліанна розповіла про свою матір. Джон дуже здивувався, коли дізнався, що дівчинка — небога міс Полі Гаррінгтон. Поліанна призналася, що тітка просила не говорити, що холодець від неї.

Додому Поліанну відвіз лікар Чилтон, який був саме у Джона. Дівчинці так хотілося "щось зробити", і вона сказала, що лікар — найкраща професія на землі. Несподівано йому на очі набігли сльози. Він жив самотою: у нього не було дружини, а домівкою був двокімнатний офіс у пансіонаті. Чилтон дуже любив свій фах і зараз був розчулений.

Лікар висадив Поліанну біля дверей дому, всміхнувся Ненсі, що підмітала ганок, і швидко поїхав геть. У вітальні міс Полі спитала дівчинку, що це за чоловік. Дівчинка відповіла, що це лікар Чилтон. Тітка запитала чи не подумав Пендлтон, що холодець послала вона. "Ні, тітонько Полі, я сказала йому, що ви не посилали холодець", — відповіла дівчинка. Міс Полі почервоніла, а Поліанна щиро здивувалася, бо тітка так і казала: не говорити, що холодець від неї.

ЧЕРВОНА ТРОЯНДА І МЕРЕЖИВНА ШАЛЯ

Якось вітер розкуйовдив волосся міс Полі і Поліанна помітила, яке воно прекрасне. Вона вирішила зробити тітці зачіску. Міс Полі важко було вмовити, але вона дала згоду. Дівчинка зробила милу зачіску з кучериками, прикрасивши волосся трояндою.

Під час цього Поліанна розповіла, що написала про Джиммі своїй Жіночій допомозі, яка, можливо, зможе допомогти хлопчику.

Поліанна накинула на тітку чудову мереживну шаль, і в такому вигляді та виглянула у вікно. Лікар Чилтон, що саме проїжджав екіпажем, побачив її. Поліанна побігла до нього, і він сказав, що по неї прислав Джон Пендлтон.

Поліанна поїхала з лікарем, і дорогою він запитав, чи бува не її тітоньку він побачив у вікні, коли під'їздив? Дівчинка розповіла про шаль і зачіску, а лікар визнав, що тітонька — справжнісінька краля. Поліанна зраділа і сказала, що передасть ці слова тітці, та лікар попросив нізачо цього не робити. Він так і не пояснив, чому не можна казати.

ПРОСТО ЯК У КНИЖЦІ

Цього разу Джон Пендлтон зустрів Поліанну усмішкою. Він попросив пробачення за свою поведінку і подякував за порятунок у лісі і холодець. Потім хворий відправив дівчинку у свою бібліотеку, щоб вона принесла різьблену скриньку. Там лежали різні речі, які Джон роками збирав під час подорожей. Дівчинка розповіла йому про все своє життя, а коли уже йшла додому, чоловік попросив її приходити частіше.

Вдома після вечері Поліанна розповідала Ненсі про скриньку містера Пендлтона. Кухарка припустила, що Джон дружить з дівчинкою тому, що був закоханий у міс Полі Гаррінгтон. У Поліанни зародилася надія, що Джон і тітка помиряться, але Ненсі мало вірила в таке.

ПРИЗМИ

Спливали теплі серпневі дні, Поліанна вчашала до великого будинку Пендлтона. Вона тепер не сумнівалася, що Джон Пендлтон був колишнім коханцем міс Полі.

Поліанна розповідала містеру Пендлтону про тітоньку, а вдома розповідала тітці про Джона, хоч тітка майже ніколи не слухала і завше знаходила іншу тему для розмови. Подібна реакція була й тоді, коли Поліанна говорила про інших... скажімо, про лікаря Чилтона. З часом дівчинка відзначила, що тітонька має до лікаря особливе упередження: вона ніколи не лікувалася у лікаря Чилтона, а її сімейним лікарем був містер Воррен.

Наприкінці серпня Поліанна в черговий раз прийшла до містера Пендлтона. У кімнаті вона побачила справжню веселку, яка "зайшла" через фаустоване скло термометра на вікні. Чоловік наказав служниці принести великий мосяжний свічник, який мав багато призматичних підвісок. Він їх відчепив і наказав прикріпити на мотузку на вікні. Так утворилася казкова країна, скрізь танцювали різнокольорові блискітки. Того разу Поліанна розповіла Джону про свою гру, починаючи з милиць, які прислали їй замість ляльки. Джон сміявся, але його сміх був більше схожий на схлипування.

ДИВО ТА Й ГОДІ

У вересні Поліанна пішла до школи, яка подарувала їй нові враження. Дівчинка не забувала давніх друзів, але багато часу вона їм приділяти вже не могла. Джон Пендлтон був незадоволений цим, а якось запропонував переїхати жити до нього.

Поліанна розсміялася і сказала, що не може покинути тітку. Чоловік розповів, що багато років тому дуже полюбив одну жінку. Він сподівався одного чудового дня привести її в цей дім, та вона не захотіла, і цей будинок став для нього купою сірого каміння, а не домівкою. Поліанна, вважаючи, що чоловік кохав колись тітку Полі, запропонувала, щоб він взяв до себе їх обидвох. В очах чоловіка відбився жах. Дівчинка сказала: "Ви ж самі щойно сказали, що мріяли мати тітоньку Полі за шлюбну жінку, аби тут була домівка...". Їхню розмову перебив лікар Чилтон, і Поліанна пішла додому.

ЩЕ БІЛЬШЕ ДИВО

Коли Поліанна поверталася додому зі школи, її наздогнав лікар Чилтон і запропонував підвезти. Він хотів поговорити про Пендлтона, який чомусь дуже розхвилюваний. Дівчинка розповіла лікарю Чилтону про розмову з Джоном і про те, що Ненсі казала, що тітка Полі і Джон – колишні коханці. Вислухавши дівчинку, лікар Чилтон дивно усміхався.

Коли дівчинка зустрілася з Джоном, то довідалася, що він був закоханий не в тітку Полі, а в її сестру, маму Поліанни – Дженні. І тепер, подружившись з Поліанною, він хотів забезпечити усім Поліанну. Дівчинка раділа, що тітка ще не знає вигадки про те, ніби вони з Джоном колишні коханці. Поліанна призналася Джону, що усе розказала тільки лікарю Чилтону, але він не рахується. "Ні, тільки не лікарю Чилтону!", – чомусь вигукнув містер Пендлтон.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ВІДПОВІДЬ НА ЗАПИТАННЯ

Поліанна вирішила не покидати тітку і не перебиратися до Джона Пендлтона. Тепер перед нею стояло непросте завдання пояснити все Джону. І раптом у неї виникла гарна ідея. Поліанна побігла до містера Пендлтона, сказала, що вона потрібна тітоньці Полі, але він може взяти Джиммі Біна. Джон вважав це безглуздом, але, прощаючись, Поліанна отримала запрошення завітати до Джона разом із Джиммі.

ПРОПОВІДІ ТА ЯЩИК НА ДРОВА

В той час, коли Поліанна розповідала містеру Пендлтону про Джиммі Біна, преподобний Пол Форд йшов до Пендлтонського лісу, сподіваючись вгамувати неспокій в душі. Священик переживав, бо з кожним місяцем, попри всі заходи, справи в парафії йшли дедалі гірше. І от тепер він хотів придумати слова наступного недільного казання.

Поліанна, вертаючи додому від містера Пендлтона, зустріла у лісі преподобного. Довідавшись, що він не може придумати казання, дівчинка розповіла, що її батько теж був священиком і його теж багато чого непокоїло. Він говорив, що на мить не лишився б пастором, якби в Біблії не було стільки радісних текстів. Дівчинка розповіла священику все про гру в радість, а невдовзі Поліанна і Пол Форд, тримаючись за руки, спустилися з пагорба. Ввечері преподобний написав нове казання, яке починалося одним із восьмих сонячних "радісних текстів", підказаних Поліанною: "Радійте в Бозі

та звеселяйтесь, праведні, втішайтеся усі правдиві серцем".

НЕЩАСНИЙ ВИПАДОК

Якось на прохання місіс Сноу, яка забула назву ліків, Поліанна завітала до кабінету лікаря Чилтона. Дівчинка спитала, чому він не одружується. Лікар сказав, що не завжди все залежить тільки від нашого бажання.

У останній день жовтня з Поліанною трапилося нещастя. Її збив автомобіль. Непритомну дівчинку занесли до її маленької кімнати. Сполотніла міс Полі і заплакана Ненсі поклали її в ліжку, а телефоном терміново покликали лікаря Воррена. Кістки дівчинки були цілі, але лікар був стурбованим, похитував головою і казав, що лише час може дати остаточну відповідь. Поліанна не приходила цілком до тями. Увечері прийшла дипломована медсестра, щоб доглядати її.

Лише наступного дня Поліанна розплющила очі й збагнула, де вона. Вона не могла встати і зовсім не відчувала ніг. Міс Полі плакала, бо дівчинка хотіла йти до школи.

ДЖОН ПЕНДЛТОН

Ще тиждень дівчинка нічого не тямила. Нарешті лихоманка вщухла, біль трохи вгамувався, свідомість прояснилася. Вона вважала, що її ноги переламані, і що краще мати поламані ноги, як містер Пендлтон, ніж бути все життя інвалідом, як місіс Сноу. Бо люди зі зламаними ногами одужують, а інваліди – ні.

Дівчинка раділа, бо відколи потрапила в аварію, багато разів чула від тітки слово "люба". Поліанну прийшов відвідати Джон Пендлтон на милицях. Ненсі порозпитувала людей у містечку і дізналася, що Джон і міс Полі роками не зналися, бо років через три-чотири після того, як міс Дженні дала йому гарбуза і поїхала з іншим, міс Полі хотіла його розрадити. Під ту пору у неї виник клопіт зі своїм коханим. Відтоді вона замкнулася в собі.

Джон не заходив у кімнату до дівчинки, але дізнався від міс Полі, що все погано. Він розповів, що хотів в дочерити дівчинку. Міс Полі не знала про це нічого, а тепер зрозуміла, що без дівчинки не зможе жити.

ГРА В ЧЕКАННЯ

До Поліанни мав приїхати фахівець із Нью-Йорка, але дівчинка вимагала, щоб прийшов лікар Чилтон. Та це було єдине прохання, яке тітка Полі не хотіла виконати. Лікар з Нью-Йорка відклав візит, бо захворів.

Тим часом Ненсі розповідала старому Тому про стан дівчинки. Томові було дуже жаль Поліанну, яка і його навчила гратися у її гру. Він згадував, як раз нарікав на старість, а вона сказала, що Том може радіти з того, що йому не треба зайвий раз нахилитися, щоб просапувати, бо він і так уже зігнутий. Ненсі розповіла Тому, що про гру не знає тільки міс Полі, адже вона заборонила дівчинці згадувати про татка.

Для всіх дні чекання були непростими. Тим часом Поліанна бавилася з песиком, гладила кошеня, милувалася квітами, ласувала фруктами та драглями, які їй передавали, а також радо відповідала на численні послання, сповнені любові й турботи, які щодня приходили до неї звідусіль.

ПРОЧИНЕНІ ДВЕРІ

Через тиждень після обіцяної дати приїхав очікуваний фахівець – лікар Мід. Після огляду дівчинки він вийшов з кімнати, щоб поговорити з тіткою і лікарем Ворреном. Та кошеня штовхнуло двері, вони нечутно прочинилися, і дівчинка почула розпачливий зойк міс Полі: "Тільки не це! Лікарю, тільки не це! Ви ж не хочете сказати, що дівчинка ніколи в житті більше не буде ходити!" Що тут зчинилося! Поліанна почала кликати тітку, яка зомліла, а медсестра стала заспокоювати дівчинку.

ДВА ВІЗИТИ

Незабаром увесь Белдінгсвіль знав про страшний діагноз: Поліанна Віттер більше не ходитиме. Ще більше гомоніти й плакати люди почали після того, як Ненсі розголосила жалісну історію про те, що Поліанна лишилася сам на сам зі своєю бідой і дуже страждає від того, що вона не може гратися у свою гру, бо нема їй тепер чого радіти.

І тоді друзям Поліанни одночасно спала на думку одна ідея. Незабаром хвору щодня почали відвідувати знайомі й незнайомі, чоловіки, жінки, діти; міс Полі навіть не припускала, що її небога знає більшість із них.

Першим прийшов Джон Пендлтон. Цього разу вже без милиць. Він попросив міс Полі передати дівчинці, що він усиновлює Джиммі. Дівчинка розповіла тітці, що якось лікар Чилтон також казав, що йому потрібні жіноча рука і серце або присутність дитини, щоб мати справжній дім, але "не завжди все залежить тільки від нашого бажання". Міс Полі відвернулася до вікна, бо почервоніла. "Він кохає якусь жінку, і я так хотіла б, щоб у нього все склалося", – сказала Поліанна. "Поліанно, звідки ти все це знаєш?", – запитала тітка. Дівчинка відповіла: "Він сказав, що віддав би все на світі за руку і серце однієї жінки".

ГРА І ГРАВЦІ

Невдовзі після другого візиту Джона Пендлтона до садиби Гаррінгтонів завітала міс Міллі Сноу – дочка місіс Сноу. Вона прийшла запитати про дівчинку і розповісти, що Поліанна зробила дуже багато для її матері. Візити Джона Пендлтона та Міллі Сноу – то був лише початок, а що вже було тих повідомлень, та ще деколи таких несподіваних, що міс Полі не могла вийти з дива.

Якось тітка спитала дівчинку про гру, але Поліанна не могла розповісти через батька, про якого не можна було згадувати. Розв'язка настала, коли прийшла місіс Пейсон, яка мала погану репутацію в містечку. Вона розповіла тітці, що Поліанна часто заходила до неї і гралася з її дітьми. Місіс Пейсон уже збиралася розлучитися і віддати кудись дітей, але стався цей нещасний випадок з Поліанною, і вони згадали, як дівчинка вчила їх грати у свою гру. Тепер вони з чоловіком вирішили не розлучатися.

Не встигли за нею зачинитися двері, як міс Полі рішуче попрямувала на кухню до Ненсі і попросила пояснити "гру" Поліанни. Ненсі зайшлася слізьми. Потім вона сказала, що дівчинка вчила все місто радіти, і тепер усе місто намагається віддячити їй своєю радістю, а в цю гру Поліанну навчив гратися її батько. Тітка не розуміла, чому дівчинка не розповіла їй про цю гру. Тоді Ненсі нагадала їй, що вона заборонила Поліанні згадувати батька, адже це батькова гра.

Пізніше тітка розповіла Поліанні, що знає про гру, і на її думку, це чудова гра, і вона хоче навчитися в неї гратися.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

КРІЗЬ ВІДЧИНЕНЕ ВІКНО

Один за одним спливали короткі зимові дні.

Раз до Поліанни завітав Джон Пендлтон і двічі забігав Джиммі Бін. Джон розповів, яким чудовим хлопчиком ставав Джиммі Бін і які він робив поступи. Джиммі розповідав, який добрий кривняк з містера Пендлтона. І обоє сказали, що все це завдяки Поліанні.

Зима минула, настала весна. Попри призначене лікування, ніхто не бачив помітних змін у здоров'ї Поліанни. Лікар Томас Чилтон несподівано відвідав містера Пендлтона і попросив допомогти йому пройти в дім, щоб обстежити Поліанну. Лікар Чилтон уже 15 років не переступав поріг будинку міс Полі: господиня дому колись заявила йому, що, якщо іще хоч раз він отримає запрошення відвідати садибу Гаррінгтонів, це означатиме, що вона його перепросила і все стане, як раніше, і вона побереться з ним. А лікареві потрібно було оглянути дівчинку, бо він вважав, що є шанси на одужання. Усю цю розмову крізь прочинене вікно чув Джиммі Бін. Він чув, як лікар питав Джона, кому ж переконати міс Полі впустити його. Джиммі вирішив, що саме він переконає тітку Поліанни.

ДЖИММІ БЕРЕ СПРАВУ В СВОЇ РУКИ

Хлопчик прибіг до будинку тітки Полі і вимагав зустрічі з нею. Тітка спустилася до нього, і Джиммі розповів, що у Поліанни є шанс знову ходити, але тітка мусить запросити лікаря Чилтона, щоб він оглянув хвору. Хлопчик переповів усю розмову лікаря і Джона і признався, що не розчовпав, з якої саме причини Міс Полі не може впустити в будинок лікаря Чилтона. Коли того ж дня прибув лікар Воррен, міс Полі дозволила йому проконсультуватися з лікарем Чилтоном.

НОВИЙ ДЯДЕЧКО

Наступного разу лікар Воррен зайшов до кімнати Поліанни з лікарем Чилтоном. Тітка теж зайшла і сказала, що це вона запросила лікаря Чилтона. В очах лікаря світилося щастя і обожнювання, а тітка Полі зашарілася і кинулася з кімнати...

Проти вечора до кімнати Поліанни нечутно зайшла щаслива тітка. Вона сказала, що лікар Чилтон незабаром стане дівчинці дядьком. Поліанна здогадалася, що тітка — саме та жінка, що її руки й серця лікар прагнув стільки років. Тітка повідомила, що дівчинку наступного тижня чекає подорож до відомого лікаря, який є добрим другом лікаря Чилтона.

ЛИСТ ВІД ПОЛІАННИ

Поліанна пише лист тітці і дядечку про те, що вже може ходити. Сьогодні вона сама пройшла від ліжка до вікна! Дарма що на це пішло майже 10 місяців. Вона згадує, як тітка і дядько приїжджали до неї і взяли шлюб біля її ліжка.

Невдовзі дівчинку мають виписати. Найбільше вона радіє, що деякий час не могла ходити. Інакше б ніколи не дізналася, яке це щастя — мати здорові ноги.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу